

Sygn. akt II OSK 1380/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:		sędzia NSA Andrzej Jurkiewicz
Sędziowie	{	sędzia NSA Paweł Miładowski
		sędzia del. WSA Kazimierz Bandarzewski /spr./
Protokolant		asystent sędziego Łukasz Sielanko

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach
z dnia 4 stycznia 2017 r. sygn. akt II SA/GI 1154/16
w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie
na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie
z dnia 30 sierpnia 2016 r. nr SKO.4117.40.2016
w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na
prowadzenie działalności w zakresie prowadzenia schroniska dla bezdomnych
zwierząt

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz zaskarżone postanowienie i poprzedzające je postanowienie Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 19 maja 2016 r. nr WOS.6140.2.1.2016;
2. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie na rzecz Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

NSA/wyr.1 – wyrok

Mariusz Szufnara

starszy inspektor sądowy

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 stycznia 2017 r. sygn. akt II SA/GI 1154/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oddalił skargę Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie (zwanego dalej Stowarzyszeniem) na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 30 sierpnia 2016 r. nr SKO.4117.40.2016 w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Sąd pierwszej instancji rozstrzygając w sprawę uznał, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W odniesieniu do istoty sporu Sąd pierwszej instancji podzielił w całej rozciągłości stanowisko Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie (zwanego dalej w skrócie SKO). Zdaniem Sądu organ trafnie, zasadnie i komunikatywnie wyraził swoje stanowisko w zaskarżonym postanowieniu. Cele statutowe skarżącego Stowarzyszenia jak i interes społeczny w rozumieniu art. 31 pkt 2 K.p.a. należało rozpatrywać w nawiązaniu do sformułowanego we wniosku z dnia 31 marca 2016 r. żądania i sformułowanych w tym piśmie podstaw i motywów tego żądania. Skoro wynikało z niego, że Rafał Żmuda prowadząc działalność poza obszarem wynikającym z uzyskanego decyzją Prezydenta Miasta Zawiercia z dnia 8 stycznia 2015 r. zezwolenia narusza jego warunki, to zasadnie organy obu instancji rozpatrzyły sprawę w zakresie tego zarzutu w aspekcie warunków, o jakich mowa w art. 31 pkt 2 K.p.a. Niezasadne jest w związku z tym powoływanie się w skardze na zadania gmin i obowiązki sprawowania przez nie nadzoru nad zapewnieniem bezdomnym zwierzętom opieki w schroniskach. Kwestie te nie były objęte przedmiotem wniosku Stowarzyszenia z dnia 31 marca 2016 r. i w konsekwencji przedmiotem postępowania zakończonego zaskarżonym postanowieniem. Z tego powodu nie mogą stanowić przedmiotu kontroli sądowej. W konsekwencji z ewentualnego naruszenia obowiązków w tym względzie przez gminę skarżące Stowarzyszenie nie może wywodzić niniejszym postępowaniu interesu społecznego w rozumieniu art. 31 § 1 pkt 2 K.p.a.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie również, dlatego, gdy skarżące Stowarzyszenie powołuje się na cel statutowy określony w pkt 3 § 2 jej statutu, z którym wiąże interes społeczny w żądaniu cofnięcia Rafałowi Żmudzie pozwolenia

na prowadzenie schroniska dla zwierząt i to nawet przy przyjęciu, że w tym zakresie sprawa powinna być rozpoznana w szerszym zakresie niż jedynie w odniesieniu do kwestii związanych z właściwym bytowaniem i traktowaniem zwierząt zgodnie z ustawą o ochronie zwierząt.

W tym względzie w odniesieniu do podstawowego, a w zasadzie jedyne zarzutu zgłaszanego przez stronę skarżącą, a mianowicie prowadzenia przez Rafała Żmudę działalności „poza obszarem wynikającym z zezwolenia” Sąd pierwszej instancji podniósł, że został on sformułowany z pominięciem treści odnoszącej się do niego decyzji Prezydenta Miasta Zawiercia z dnia 8 stycznia 2015 r. Z decyzji tej, wbrew stanowisku strony skarżącej nie wynika, bowiem aby obszar działalności objętej tym pozwoleniem został ograniczony do terenu Gminy Zawiercie, co potwierdza punkt 1 osnowy tej decyzji, zgodnie z którym prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt zlokalizowanego w obrębie działki o numerze ewidencyjnym 128/2 (k.m. 9 obr. Zawiercie) w Zawierciu. Ograniczenie obszaru prowadzonej działalności nie wynika również z uzasadnienia tej decyzji. Już tylko z tego powodu nie można stwierdzić, że przyjmując do prowadzonego w oparciu o to pozwolenie schroniska bezdomnych zwierząt pochodzących z terenu innych gmin dochodzi do naruszenia warunków tego pozwolenia w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1997 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie u.c.p.g. W konsekwencji nie było podstaw do cofnięcia z tego powodu przedmiotowego zezwolenia, a nawet i do stwierdzenia, że żądanie zawarte we wniosku Stowarzyszenia dotyczącego wszczęcia postępowania jest zgodne z interesem społecznym. Już tylko to ustalenie stwarzało podstawę do wydania opartego na treści art. 31 § 2 K.p.a. postanowienia o odmowie wszczęcia w tym przedmiocie postępowania na wniosek skarżącego Stowarzyszenia. Nie można było uznać, że żądanie sformułowane w tym wniosku jest uzasadnione celami statutowymi skarżącego Stowarzyszenia i przemawia za jego uwzględnieniem interes społeczny.

Sąd pierwszej instancji niezależnie od powyższego podzielił stanowisko SKO, że również cel określony w § 2 pkt 3 statutu strony skarżącej powinien być analizowany w odniesieniu do pojęcia „ochrona zwierząt”, o czym stanowi *expressis verbis* treść tego przepisu statutu. Oznacza to, w związku z treścią ustawy o ochronie zwierząt, odniesienie do kwestii związanych z właściwym bytowaniem i traktowaniem zwierząt. Skarżące Stowarzyszenie nie zarzuca, aby zwierzęta w

prowadzonym przez Rafała Żmudę schronisku przebywały w niewłaściwych warunkach lub były w niedozwolony sposób traktowane.

Sąd uznał, że skarga nie zasługiwałaby nawet na uwzględnienie gdyby przyjąć, że zezwolenie wynikające z ww. decyzji Prezydenta Miasta Zawiercia z dnia 8 stycznia 2015 r. dotyczy obszaru działalności obejmującego Gminę Zawiercie. Z takiego określenia przedmiotu działalności nie wynikałoby, wbrew twierdzeniom strony skarżącej, że bez naruszenia warunków takiego pozwolenia Rafał Żmuda nie mógłby przyjmować do prowadzonego w oparciu o to pozwolenie przyjmować zwierząt spoza terenu tej Gminy do prowadzonego przez siebie schroniska dla bezdomnych zwierząt. Z uwagi na to Sąd przychylił się w całej rozciągłości do argumentacji zawartej w uzasadnieniu postanowienia. Przeciwny wniosek w tym względzie wynika zaś, zdaniem Sądu, z treści art. 7 ust. 5 u.c.p.g. Gdyby bowiem przyjąć, że prowadzenie schronisk dla bezdomnych zwierząt ogranicza się zawsze do terenu tylko jednej, danej gminy (pomijając związki międzygminne) to zbędne byłoby użycie w tym przepisie sformułowania na obszarze „własnej gminy”. Z żadnego przepisu prawa nie wynika też, aby w wykonywaniu obciążającego gminę z mocy art. 3 ust. 2 pkt 14 u.c.p.g. obowiązku zapobiegania bezdomności zwierząt, na terenie każdej gminy musiało funkcjonować schronisko dla bezdomnych zwierząt, do czego prowadziłyby w praktyce akceptacja stanowiska skarżącego Stowarzyszenia. Za przyjęciem stanowiska, że „obszar działalności objętej zezwoleniem” w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g. nie jest tożsamy z obszarem gminy, na której terenie położone jest objęte pozwoleniem schronisko dla bezdomnych zwierząt opowiedział się jednoznacznie NSA w powołanym przez SKO wyroku z dnia 23 października 2015 r. sygn. akt II OSK 390/14, któremu niewątpliwie znana była treść powoływanego przez skarżące Stowarzyszenie wyroku NSA z dnia 17 marca 2015 r. sygn. akt II OSK 2136/13. Wbrew stanowisku strony skarżącej z tego ostatniego wyroku nie wynika jednoznacznie stanowisko, że obszar działalności objętej zezwoleniem w rozumieniu art. 9 ust 1 pkt 2 u.c.p.g. pokrywa się z obszarem danej gminy. W końcowej części uzasadnienia tego wyroku NSA nie wykluczył możliwości przyjmowania, w oparciu o stosowne umowy, do schroniska dla zwierząt prowadzonego na terenie danej gminy, bezdomnych zwierząt wyłapywanych na terenie innej gminy, a taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz.

718, z późn. zm.) zwanej dalej w skrócie P.p.s.a., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach skargę oddalił.

W skardze kasacyjnej Stowarzyszenie zaskarżyło powyższy wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- 1) niewłaściwym zastosowaniu art. 141 § 4 P.p.s.a. w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. i w związku z art. 31 § 1 K.p.a. poprzez brak odniesienia w uzasadnieniu wyroku do argumentów skargi, co skutkowało błędnym przyjęciem, że niespełnione zostały przesłanki wymagane art. 31 K.p.a. dla wszczęcia postępowania administracyjnego, podczas gdy żądanie organizacji społecznej uzasadnione jest jej celami statutowymi i przemawia za tym interes społeczny i spełnienie obu tych kryteriów zostało przez Stowarzyszenie po wielokroć, obszernie i wnikliwie wykazane podczas całego toku postępowania, do których to argumentów Wojewódzki Sąd Administracyjny nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku i co spowodowało, że zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej, bowiem braki uzasadnienia w powyższym zakresie są tak znaczne, że uniemożliwiają dokonanie oceny toku wywołu, który doprowadził do wydania niniejszego orzeczenia;
- 2) niewłaściwym zastosowaniu art. 151 P.p.s.a. w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. poprzez oddalenie skargi pomimo, że zaskarżone postanowienie SKO wydane zostało z naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a więc postanowienie to winno zostać przez Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylone w całości zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a., który to przepis został naruszony przez jego niezastosowanie;
- 3) naruszenie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. w związku z art. 119 P.p.s.a. i art. 120 P.p.s.a. poprzez rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym, pomimo istniejących przesłanek do rozpoznania sprawy na rozprawie i które to uchybienia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 183 § 1 P.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej z urzędu biorąc pod rozwagę jedynie nieważność postępowania.

W tej sprawie Sąd nie stwierdził wystąpienia jakiejkolwiek przesłanki nieważności postępowania, a tym samym rozpoznając sprawę Naczelny Sąd Administracyjny związany jest granicami skargi. Związanie granicami skargi oznacza związanie podstawami zaskarżenia wskazanymi w skardze kasacyjnej oraz jej wnioskami. Naczelny Sąd Administracyjny bada przy tym wszystkie podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia prawa (tak Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale pełnego składu z dnia 26 października 2009 r. sygn. akt I OPS 10/09, opub. w ONSAiWSA 2010 z. 1 poz. 1).

Zgodnie z art. 174 P.p.s.a. skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a także 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 176 P.p.s.a. strona skarżąca kasacyjnie ma obowiązek przytoczyć podstawy skargi kasacyjnej wnoszonej od wyroku Sądu pierwszej instancji i szczegółowo je uzasadnić wskazując, które przepisy ustawy zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało i jaki miało wpływ na wynik sprawy. Rola Naczelnego Sądu Administracyjnego w postępowaniu kasacyjnym ogranicza się do skontrolowania i zweryfikowania zarzutów wnoszącego skargę kasacyjną.

Skarga kasacyjna jest uzasadniona, aczkolwiek nie wszystkie zarzuty skargi kasacyjnej są zasadne.

Istota sporu w tej sprawie sprowadza się do tego, czy za wszczęciem postępowania z urzędu w przedmiocie obejmującym zezwolenie na prowadzenie schroniska dla zwierząt przemawiały cele statutowe Stowarzyszenia oraz interes społeczny, czy też żadna z tych przesłanek nie zaistniała, a tym samym nie było podstaw do wszczynania z urzędu postępowania administracyjnego. Jak wynika z art. 31 § 1 pkt 1 K.p.a. organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem wszczęcia postępowania, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego trafnie zarzuca strona skarżąca kasacyjnie naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. i w związku z art. 31 § 1 K.p.a. poprzez błędne przyjęcie, że niespełnione zostały przesłanki wymagane art. 31 K.p.a. dla wszczęcia w tej sprawie postępowania administracyjnego.

Zgodnie ze Statutem Stowarzyszenia jego celami są: działanie na rzecz humanitarnego traktowania zwierząt, ich poszanowania oraz zapewnienia opieki (rozdział II § 1 pkt 1 Statutu), kształtowanie wśród społeczeństwa właściwego stosunku do zwierząt (rozdział II § 1 pkt 2 Statutu) oraz działanie w zakresie ekologii, ochrony zwierząt oraz ochrony dziedzictwa przyrodniczego (rozdział II § 1 pkt 3 Statutu). Są to ogólne cele ww. Stowarzyszenia, bardziej szczegółowe cele Stowarzyszenia zostały zapisane w rozdziale II § 2 Statutu i zgodnie z nimi Stowarzyszenie zwalcza przejawy znęcania się nad zwierzętami, działa w ich obronie i niesie im pomoc, tworzy schroniska dla zwierząt oraz działa na rzecz tworzenia schronisk dla zwierząt (rozdział II § 2 pkt 1 i 4 Statutu). Z powyższych zapisów Statutu Stowarzyszenia wynika, że w przypadku, gdy wniosek Stowarzyszenia dotyczył wszczęcia przez właściwy organ z urzędu postępowania w przedmiocie oceny zgodności z prawem wykonywania zezwolenia obejmującego prowadzenie schroniska dla zwierząt, to ta organizacja społeczna (Stowarzyszenie Obrona Zwierząt) zawarła w swoim Statucie cele, które uzasadniałyby wszczęcie takiego postępowania. Do takich należy zaliczyć w szczególności niesienie pomocy zwierzętom, tworzenie schronisk dla zwierząt oraz działanie na rzecz tworzenia schronisk dla zwierząt. Poprzez tak opisane działania Stowarzyszenie dąży do humanitarnego traktowania zwierząt, ich poszanowania oraz zapewnienia opieki.

W orzecznictwie sądów administracyjnych zaprezentowano pogląd, zgodnie z którym dopuszczenie do postępowania administracyjnego organizacji społecznej, której statutowe cele są zbieżne z celem (przedmiotem) konkretnego postępowania administracyjnego można postrzegać jako zwiększenie prawdopodobieństwa lepszego wyjaśnienia okoliczności faktycznych kluczowych dla sprawy (wyrok NSA z 29 listopada 2017 r. sygn. akt II OSK 314/17, opub. w LEX nr 2457777). Naczelny Sąd Administracyjny orzekając w tej sprawie podzielił to stanowisko.

Sąd pierwszej instancji wymieniając niektóre z ww. celów Stowarzyszenia pominął ich ocenę jako spełniających przesłankę uzasadniającą wszczęcie postępowania.

Nie można podzielić i tego poglądu Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym skoro w uzasadnieniu swojego wniosku Stowarzyszenie wskazało na prowadzenie schroniska dla zwierząt z naruszeniem warunków zezwolenia, to już na tym etapie należy oceniać, czy takie naruszenie jest jednocześnie naruszeniem ustawy o ochronie zwierząt lub innych ustaw i na tej podstawie rozstrzygać, czy cele statutowe

Stowarzyszenia mogą przemawiać za sposobem rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej. Zgodnie z art. 31 § 1 K.p.a. organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem wszczęcia postępowania, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, a więc jeżeli cele statutowe danej organizacji i przedmiot postępowania są zbieżne. Przepis ten nie zawiera przesłanki wskazującej na wpływ celów statutowych na sposób rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej. Takie stanowisko zajęte w tej sprawie przez Sąd pierwszej instancji jest zbyt rygorystyczne i nie znajduje podstawy w przytoczonym art. 31 § 1 K.p.a.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego także i druga przesłanka zawarta w art. 31 § 1 K.p.a., zgodnie z którą organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem wszczęcia postępowania, jeżeli przemawia za tym interes społeczny, została spełniona.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że pojęcie interesu społecznego, o którym mowa w art. 31 § 1 K.p.a. nie zostało ustawowo zdefiniowane, a zatem przyjęcie tego kryterium nie musi bezpośrednio wynikać z konkretnego przepisu, lecz powinno wynikać z okoliczności konkretnej sprawy (wyrok NSA z 21 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 2016/16, opub. w LEX nr 2330026). Z kolei NSA w wyroku z dnia 9 maja 2018 r. sygn. akt II OSK 1515/16, opub. w LEX nr 2505688 stwierdził, że kryterium interesu społecznego stanowi wyrażenie niedookreślone, którego treść zmienia się w czasie w zależności od wartości uznawanych w społeczeństwie. Z tego względu przesłanka ta wymaga każdorazowo indywidualnej oceny. Przytoczone poglądy orzecznictwa wyraźnie wskazują, że przesłanka interesu społecznego wymaga każdorazowej oceny w okolicznościach konkretnej sprawy.

W tej sprawie Sąd pierwszej instancji uznał za prawidłowy pogląd organów administracyjnych, jakoby interes społeczny sprzeciwiał się wszczęciu w tej sprawie postępowania, ponieważ prowadzona działalność przez Rafała Zmudę jest zgodna z prawem i warunkami określonymi w zezwoleniu z 8 stycznia 2015 r.

To stanowisko nie jest trafne. Zasadnie podnosi w skardze kasacyjnej skarżące Stowarzyszenie, że interes społeczny na etapie złożenia wniosku o wszczęcie postępowania z urzędu nie może być oceniany przez pryzmat sposobu zakończenia postępowania. Organ administracyjny przed wszczęciem postępowania nie ma możliwości stwierdzenia, w jaki sposób nastąpi zakończenie takiego postępowania. Ponadto, co także trafnie podniosło Stowarzyszenie, art. 9 ust. 2 u.c.p.g. stanowi, że nawet w razie stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorcę

warunków zezwolenia, organ wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków, a dopiero jeżeli przedsiębiorca mimo wezwania nadal narusza te warunki, organ cofa zezwolenie bez odszkodowania.

Interes społeczny, który ma przemawiać za wszczęciem konkretnego postępowania z urzędu na podstawie art. 31 § 1 K.p.a. nie może być utożsamiany tylko z reprezentacją społeczności lokalnej czy określonej grupy osób. Interes społeczny może przemawiać za wszczęciem postępowania także wtedy, gdy organ administracyjny ma wiedzę co do naruszenia przepisów prawa i kompetencję do wszczęcia z urzędu postępowania, a mimo to nie wszczyna postępowania celem doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem. To w interesie społecznym jest wykonywanie kompetencji przez organy administracyjne i podejmowanie działań tam, gdzie prawo zostało naruszone.

Także zasadnym jest zarzut niewłaściwego zastosowania przez Sąd pierwszej instancji art. 151 P.p.s.a. poprzez oddalenie skargi pomimo, że zaskarżone postanowienie SKO wydane zostało z naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Trafnie strona skarżąca kasacyjnie podnosi, że prawidłowe zastosowanie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. powinna doprowadzić Sąd pierwszej instancji do uchylenia wydanych w sprawie postanowień, a nie oddalenia skargi.

Natomiast zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 141 § 4 P.p.s.a. nie jest zasadny. Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie kontrolowanego wyroku powinno zawierać zwięzłe przedstawienie stanu sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowisk pozostałych stron oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia i jej wyjaśnienie. Elementy te zawiera uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Ponadto zaskarżony wyrok poddaje się sądowej kontroli, ponieważ zawarta w uzasadnieniu argumentacja umożliwia dokonanie oceny stanowiska Sądu.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. w związku z art. 119 P.p.s.a. i art. 120 P.p.s.a. poprzez rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym, pomimo istniejących przesłanek do rozpoznania sprawy na rozprawie. Zgodnie z art. 119 pkt 3 P.p.s.a. w trybie uproszczonym może być rozpoznana sprawa ze skargi na postanowienie wydane w toku postępowania administracyjnego, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie. Zgodnie z art. 31 § 2 zdanie drugie K.p.a. na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania z urzędu w trybie art. 31 K.p.a.

Sygn. akt II OSK 1380/17

przysługuje zażalenie, a więc Sąd pierwszej instancji mógł w trybie uproszczonym tę sprawę rozpoznać. Rozpoznanie zaś sprawy w tym trybie następuje, zgodnie z art. 120 P.p.s.a., na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów.

Mając powyższe należy stwierdzić, że skorzystanie z ustawowej możliwości rozpoznania tej sprawy przez Sąd pierwszej instancji w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym nie stanowiło naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a., nie skutkowało to bowiem naruszeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że część podniesionych w skardze zarzutów uzasadnia uznanie skargi kasacyjnej za zasadną i na podstawie art. 188 P.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok oraz stwierdzając, że istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona uchylił zaskarżone postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 30 sierpnia 2016 r. nr SKO.4117.40.2016 oraz poprzedzające je postanowienie Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 19 maja 2016 r. nr WOS.6140.2.1.2016 odmawiające wszczęcia postępowania z urzędu z wniosku Stowarzyszenia Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie z dnia 21 marca 2016 r.

Wobec uwzględnienia skargi kasacyjnej i uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego skargę, Naczelny Sąd Administracyjny na mocy art. 203 pkt 1 P.p.s.a. zasądził od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie na rzecz strony skarżącej kasacyjnie zwrot kosztów postępowania. Na koszty te złożyła się kwota wynagrodzenia pełnomocnika za drugą instancję sądową w sprawie obliczona na podstawie § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800, z późn. zm.).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Mariusta Szufnara

starszy inspektor sądowy